U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína, JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Petra Průchy a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce: **Z. Y.,** zastoupeného Mgr. Lilianou Vochalovou, advokátkou, se sídlem Praha 2, nám. I. P. Palova 3, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 11. 2005, č. j. 2 Az 9/2005 – 18,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížnosti napadl žalobce v záhlaví uvedený rozsudek Městského soudu v Praze, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 6. 5. 2005, č. j. OAM-742/VL-10-ZA07-2005. Rozhodnutím správního orgánu byla zamítnuta žádost žalobce o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle ust. § 16 odst. 1 písm. a) zák. č. 325/1999 Sb. Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žalobce v azylovém řízení uváděl pouze ekonomické důvody pro udělení azylu, a proto je napadené rozhodnutí žalovaného správního orgánu v souladu se zákonem. Soud se vyjádřil také k otázce vztahu ust. § 16 odst. 1 zák. č. 325/1999 Sb. a §§ 13 a 14 cit. zákona. Poukázal přitom na dosavadní judikaturu Nejvyššího správního soudu uveřejněnou ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 349/2004 a 409/2004. Ve shodě s uvedenou judikaturou dospěl k závěru, že pokud je žádost o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná, není povinností správního orgánu zjišťovat podmínky pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny či azylu humanitárního.

V kasační stížnosti dovozuje žalobce existenci důvodů podle ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Konkrétně namítá, že v jeho případě existují důvody, pro které mu měl

být udělen azyl ve smyslu ust. § 14 zák. č. 325/1999 Sb. Jelikož zákon o azylu blíže nevymezuje co jsou humanitární důvody, výklad tohoto pojmu závisí na uvážení správního orgánu. Toto uvážení nemůže být ani příliš široké, ani příliš zužující. Je zřejmé, že smyslem zákona o azylu je posoudit individuálně každou situaci žadatele, uvede-li však žadatel ekonomické důvody ve své žádosti o azyl, není na tyto brán zřetel. Je ovšem nutno zvážit, zda nemohou existovat situace, kdy za určitých okolností mohou být ekonomické důvody podřazeny ust. § 14 zákonu o azylu jako důvody humanitární. Žalobci nebylo řádně zdůvodněno, proč důvody, které uvedl ve své žádosti, nejsou důvody hodné zvláštního zřetele a nemohou být proto považovány za humanitární, zejména za situace, kdy je nutno zvážit celkovou ekonomickou situaci v Čínské lidové republice. Městský soud v Praze pouze konstatoval závěry, ke kterým došel žalovaný a jeho rozsudek je proto nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Žalobce proto navrhuje, aby napadený rozsudek Městského soudu v Praze byl zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení. Zároveň žádá o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Při rozhodování o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud nejprve posuzoval, zda jsou splněny podmínky řízení. Vzhledem k tomu, že napadený rozsudek byl Městským soudem v Praze vynesen dne 30. 11. 2005, tedy po účinnosti novely azylového zákona č. 350/2005 Sb., zkoumal Nejvyšší správní soud nejprve otázku, zda je kasační stížnost žalobce přípustná z hlediska ust. § 104a s. ř. s. Vycházel přitom z precedentního usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. Podle tohoto rozhodnutí je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů kasační stížnosti uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž též definovat, v čem stěžovatel spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

V daném případě Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost žalobce neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možno zjistit, v čem stěžovatel spatřuje přijatelnost své kasační stížnosti ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. Podstatný přesah vlastních zájmů žalobce pak neshledal z úřední povinnosti ani Nejvyšší správní soud, neboť v řízení před Městským soudem v Praze nebyla řešena žádná právní otázka, k níž by dosud Nejvyšší správní soud neučinil sjednocující výklad, naopak Městský soud v Praze se při rozhodnutí ve věci o dosavadní judikaturu uveřejněnou ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu přímo opíral. Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že podmínky přijatelnosti kasační stížnosti v daném případě nejsou splněny a kasační stížnost žalobce podle ust. § 104a s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

Vzhledem k tomu, že podle ust. § 32 odst. 5 zák. č. 325/1999 Sb. ve znění zák. č. 350/2005 Sb. podání kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věcech azylu má odkladný účinek, nerozhodoval již Nejvyšší

správní soud o žádosti žalobce o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti ve smyslu ust. § 107 s. ř. s.

Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 27. září 2006

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu